

Kjæmp for alt hva du har kjært
dø om så det gjeller.
Da er livet ei så svært
døden ikke heller.

V V V V V V V V V

I

Vi heiser flagget halvt på stang
til ore for de to.
Der fallt som helter for sitt land
og for sin faste tro,
på at normenns plikt det er,
og ofre hva man kan,
for det land som er en kjært,
som adler gutt til mann.

III

For sent vil fienden få se
at det nytter ei med vold,
å bøie nordmenn ned i kne
og ta ham i sitt sold.
Om noen sveket har sin tro
dog står da last og brast,
det norske folk som disse to
på hjemmefronten fast.

V V V V V V V V V

II

Et sorgens bud det er til oss,
som kjendte disse to,
og deres død kun avler tross
og hevn for deres blod.
De gjorde kun hva plikten bød
for hjem og fedreland,
og deres fagreheltdød
vi hevne skal engang.

IV

Tider kommer tider går,
og slekter følger med,
kan henne leges dette sår
en dag det bliver fred.
For da i åpenhet vi kan
takke disse to,
som ofret for sitt fedreland
sitt unge norske blod.

Harald Torsvik og "Lubben" Eriksen er skutt.

Harald kom fra Kristiansand til Ålesund for en del år siden.
Først arbeidet han i et større advokat firma, men startet senere sin egen sakførerforretning.

Det var ingen vanskelighet for Harald å skaffe seg venner. En ivrig fisker, jæger og sportsmann som han var. Beständig å møte ute i naturen, i alle års tider, ble han straks kamerat med alle han kom i berøring med.

Det som særpreget Harald var hans reelle oppførsel, hans ivrige å hjelpe og med en dyp nasjonalfølelse.

"Lubben", hvem i Ålesund kjendte ikke "Lubben". Det har vell neppe vært en politimann i Ålesund med hans popularitet. Beständig smilende og glad, en kjernekarakter av de skjeldne. "Lubben" var Fenrik i IR.11,

og skildres av sine overordnede som en dyktig, oppofrende offiser. Alle menige som han ledet under krigen, har bare rosende ord å si om ham. Han sparte seg aldri.

Nu er disse to borte.

V V V V V V V V

Atter går et sorgens budskap fra munn til munn.

I nordmenn hjerter vil det på ny snike seg inn den følelse av å leve i en verden av ondskap, som vi siden 9 april 1940 har forsøkt å holde på avstand, så den ikke helt skulle forgifte vårt sind. Fra tid til annen får vi uhyggelige påminnelser som gjør at den melder seg på ny styrke. Så også nu.

Den 26 januar begikk tyskerne en ny skjendselsdåd da de i Trondheim skjøt Hjalmar Molvær.

Han er ikke mer i blandt oss. Han er fallen på ærens mark for gangsters og niddinghånd og Tyskland har reist seg en ny blodig skamstøtte.

Hjalmar er gått hjem på samme måte som mange andre av Norges beste sønner. Vi har bare minnet om ham tilbake, men det vil altid leve blandt oss. Han var en nordmann i ordets sanne forstand og en arbeidets adelsmann. Det hele synes ufattelig. I sin stilling som stuert var han så heldig å unngå minefare, torpedering og bombing. Samme dag han etter avmønstring kom hjem til Ålesund falt han i røverhender-Gestapo. Han lø til det hele og det med god grunn, for uskyldigere mann har aldri vært født. Ifølge avisene ble han dømt for å ville reise til England. Det er lodrett løgn. Men hva bryr Gestapo og krigsrett seg om det?

Vi vet at han gikk i døden med den største sinnsro. Slik vil vi minnes ham. Og vi kan ikke uttrykke det bedre enn å sitere Sivles ord.:

Og det er det store og det er det glupe
at merke det stend om mannen na stupe.

V V V V V V V

Daic et par dager etter at landet den 17 februar på en så storstilet og verdig måte hadde hedret de fallnes minne, skulle ytterligere to navn under de mest oprørende omstendigheter, føies til på den nu så lange liste av navn over nordmenn som har ofrett sitt liv for vår sak:

Fenrik Kr. Aubert fra V.Aker, død 19/2 og Tor Salvæsen fra Kragerø, død 20/2.

Begge godt kjendt fra mangeårig deltagelse i skirenn, ikke minst fra Holmenkollen. De ble arrestert i første uke av febr. og bare ca. 14 dager senere kom meldingen om at begge hadde mistet sine liv.

Auberts familie fikk melding om at han var død som følge av "indre leksjoner". Liket ble ikke utlevert, heller ikke Auberts tøi. Begge deler er for talende vitnesbyrd om hvilken grusom torur det var som hadde forårsaket de indre lesjoner. Tyskernes klossete forsøk på å dekke over sin gjerning vil ikke kunne skjule sanheten. Sanheten skal frem. Verden skal få den å vite. Senere har tyskerne skutt flere nordmenn som satt i fengsel i Trondheim. Blandt disse var Dommerfulmekting

Bjarne Olsen og ing. Hans Ekkornes alle fra Ålesund

La oss minne dem alle med ydmykhet og takknemmelighet i våre hjerter.